

„A szerelem, a veszteség és a túlélés egyedi és ihletett felfedezése.”

– KRISTIN HANNAH, #1 *New York Times* bestsellerszerző –

DANE
HUCKELBRIDGE

VÍZKASTÉLY

finep
selection

D A N E
H U C K E L B R I D G E

VÍZKASTÉLY

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Neked, szerelmem, én Piment d'Espelette-em.

Köszönöm!

„A hurrikán véget ér. A nap kisüt; a büszke kókuszpálmák ismét felemelik a fejüket; ahogy az emberek is. A hatalmas gyötrelemnek vége; a boldogság visszatért; a tenger úgy mosolyog, mint egy gyermek.”

– PAUL GAUGUIN

*„Neked adom az eső cseppjeit
Olyan országokból, ahol soha nem esik.
A síron túlról is mindent megteszek,
Hogy tejbe-vajba fűrészthesselek.”*

– JACQUES BREL

ELSŐ RÉSZ

1

ALAKÁS PÁRIZS TIZEDIK KERÜLETÉBEN VAN, egy Château d'Eau nevű, elhanyagolt állapotban lévő utcában. Megtalálni egyszerű: csak fordulj jobbra a Szent Dénes-kapunál, menj végig a Rue Saint-Denis-n, vigyázz, nehogy kutyaszarba lépj, és még csak el sem tévesztheted! Találni benne valami szépet azonban már sokkal nagyobb kihívást jelent. A kis sikátornak *megvan* a maga sajátos bája, ha az ember elég erősen hunyorog, és nem szentel túl nagy figyelmet a lepukkant *tabacok*nak¹, valamint a zilált külsejű *fille de joie*²-eknek, akik az utca mentén űzik a mesterségüket. Szerencsére a férfinak, aki ott lakik, nagy gyakorlata van a hunyorgásban, és büszke, hogy az otthonának nevezheti ezt a helyet.

Ezen a bizonyos reggelen a megszokottnál korábban ébred. Nem pattan ki azonnal az ágyból, helyette heverészik egy kicsit, élvezni a napkeltét megelőző csendességet. Aztán végül úgy dönt, hogy felkel.

---

¹ Dohánybolt.

² Örömlány.

Vizet fröcsköl az arcába, gyorsan megmossa a fogát, a száját csücsö-
rítve köp egyet, és elégedetten öblöget. Rámosolyog sebhelyes, sza-
kállas tükörképére – úgy tűnik, mintha minden eltelt nappal egyre
erősebben öszülne.

Amint a tisztálkodás megvan, ideje felöltözni. Először egy régi,
molyrágta pulóvert kap magára, ezt követi a fehér festékfoltokkal
teli bársonynadrág. Egy Harris Tweed zakó is előkerül a szekrény-
ből, aminek a könyöke kibolyhosodott a sok viseléstől. Ó, és a cipő
– nem szabad megfedkezni a cipőről sem! A férfi kárómintás zok-
niba bújtatja a lábát, durva bőrbakancsot húz, majd lábujjhegyen
kioson a szobájából. Röviden átfut az agyán, hogy hagynia kellene
egy üzenetet a konyhában. Kétkedik azonban abban, hogy elég
ideig távol lesz ahhoz, hogy egyáltalán feltűnjön a hiánya. Megáll
viszont a folyosó végén, egy másik ajtóhoz szorítja a fülét, és hallga-
tózik egy kicsit. A csend hallatán megnyugszik, és elhagyja a lakást.
Lassan leóvakodik a csigalépcsőn, el a folyosót megvilágító lámpák
mellett, amelyeknek a halvány fénye visszaverődik a tapétáról. Már
félúton jár lefelé, amikor rádöbben, hogy megint elfelejtette berak-
ni a kontaktlencséit. *A pokolba!* Felvonszolja magát az emeletre, és
orvosolja a problémát, méghozzá úgy, hogy közben egyetlen pillan-
tást sem vet a tükörbe. *Aztán* távozik.

Úgy dönt, hogy egy közeli kávézóban reggelizik, és a szabadban
telepszik le, annak ellenére, hogy kissé hűvös az idő. A kávésbögre
köré fonja az ujjait, és a székében kuporogva figyeli, amint nagy ási-
tozás közepette ismét visszatér a városba az élet. A kelő nap eltünteti
az indigókék színt a levegőből; az utcák most kivételesen frissen
mosott, tiszta illatot árasztanak. A boltosok lassan felhúzzák a re-
dőnyöket a boltjukon, a kikeményített inget viselő pincérek pedig
szétszedik az egymásra halmozott székeket. Mostanra már a *femme*

*de la nuit*³-k is nyugovóra tértek. Mindez része egy időtlen rituálénak, amit a férfi sosem lenne képes megenni.

A két *tartine* közül csak az egyiket eszi meg, talán mert nem túl éhes, de az is lehet, hogy valami több van emögött. Az érintetlenül hagyott piritóست egy szalvétába csomagolja, és zsebre vágja a biztonság kedvéért. Fizet a pincérnek, felhajtja a kávéja maradékát, aztán elindul a szomszédos török csemegeboltba. Az ajtó fölé szerelt csengő megszólal, ő pedig eltűnik odabent, csak hogy néhány másodperccel később ismét felbukkanjon egy papírzacskóval a hóna alatt. A szabad kezével leint egy taxit, és a Père-Lachaise temetőhöz viteti magát.

A taxisofőr egy barátságos dél-afrikai. Noël a neve. A rádióban csendesen pulzálnak a szülőföldje dallamai. A férfinak tetszik a zene, és megkérdezi a sofőrt, hogy honnan származik. Szenegál, feleli a sofőr. A férfi ezután hátradől az ülésében, magába issza a ritmust, és élvezi az utazást. Kinéz a patinás szökőkutakra és a történelemmel átítatott emlékművekre, valamint a töredezett macskakövekkel szegélyezett utcákra. A szorítása a papírzacskón egyszerre erős és gyengéd, mintha valami drága kincs lenne, amit elrabolhatnak tőle. Lehunyja a szemét, és hagyja, hogy a napfény áthatoljon a szemhéján, miközben a marimbák egy melegebb éghajlatú helyről mesélnek neki.

A nap még mindig alacsonyan áll, de már teljes pompájában ragyog az égen, amikor a férfi megérkezik a Père-Lachaise temető kapujához, amit éppen akkor nyit ki egy kezeslábast viselő gondnok, aki az egyik lábára sánta. *Bonjour*⁴, *Claude!* – mondja a férfi a gondnoknak. *Bonjour, monsieur* – feleli a gondnok.

---

³ Éjszakai pillangó.

⁴ Jó reggelt!

A bejárat előtt várakozik még négy amerikai diák is, akik képzőművészeti tanulmányokat folytatnak. Cigarettaznak és nevetgélnek egymás között. Ők még fiatalok, egész éjjel ébren voltak, nem úgy, mint a férfi a papírzacskóval, és részegségükben nagy lelkesen úgy döntöttek, hogy ellátogatnak a híres temetőbe.

Az egyik amerikai úgy gondolja, hogy ismerős neki a papírzacskós férfi – mintha már látta volna valahol. A fiú szeme hirtelen elkerekedik. A szakáll és a sebhelyek. Szentséges atyaisten! – suttogja, és meggyújtatlan Lucky Strike cigarettája kihullik az ajkai közül. Ez vajon tényleg az, akire gondolk? A barátai vetnek egy-egy pillantást hátra görnyedt válluk fölött. *Ő az.* Döbbenet! Azért jöttek ide, hogy ellátogassanak egy halott rocksztar sírjához, és helyette egy élő legendába botlottak. Izgatottan vihorásznak, már attól is mámorosak, hogy ilyen közel állhatnak az illetőhöz. Tudják, hogy Párizsban él. És természetesen hallották az összes róla szóló történetet. Menjenek utána? A gondnok félreáll, és a férfi a papírzacskóval belép. A fiatalok tudják, hogy utána kéne menniük, és meg is teszik.

A férfi a papírzacskóval azonban észre sem veszi őket. Más dolgok foglalkoztatják. Higgadt céltudatossággal sétál a rendkívül nagy csendben, ezen a csodálatos helyen, ami magának Franciaországnak állít emlékművet. A kriptákon látható elhalványuló nevek olyan könnyűek, mint egy tollpihe, amikor kimondja őket az ember – amit a férfi meg is tesz, még hozzá szinte hangtalanul, a dupla r-ek lágyan dorombolnak, minden *accent aigu*⁵ lendületes és gyors.

A férfi útja zúzmarás szilfák hajlékony ágai alatt vezet el, le egy rövid és gesztenyékkel teli töltésen, egy maroknyi régi, családi sírhelyhez a temető szélén. Óvatosan, de céltudatosan halad – tudja

---

⁵ Éles ékezet.

az utat, ismerős számára ez a környezet. Az amerikai diákok tiszteletteljes távolságot tartva követik. Kíváncsiak, de nem szeretnék zavarni őt. Várjatok csak, amíg elmondjuk az otthon maradt barátainknak! – mondogatják. A mohó négyes egy emberként mormolja a szavakat.

A férfi végül megáll az egyik sír előtt, ami újabb és nem annyira viharvert, mint a többi. A moha egyelőre még csak be sem jelentette rá az igényét. A diákok lemaradnak; hirtelen büntudatuk támad akaratlanul toladó viselkedésük miatt. De tudják, hogy nem lesznek képesek elfordulni. Figyelik, ahogy a kíváncsiságuk tárgya letérdel a sír előtt. A fejét lehajtja, a keze pedig a fejfán nyugszik. Úgy tűnik, mintha beszélne – de vajon mit mondhat? A diákok egyetlen árva szót sem hallanak belőle. Bármi legyen is az, eltart egy darabig. Csendes imája végén a férfi megtörölgeti a szemét, és feláll. Kivesz valamit a papírzacsokból, ami vastagnak tűnik és tömörnek – a diákok nem tudják megállapítani, mi lehet az –, majd leteszi a sírra. Ezután sarkon fordul, és elsétál.

A diákok várnak, amíg el nem tűnik a láthatáron, csak akkor mernek közelebb menni. Még mindig az elképesztő találkozás hatása alatt állnak. Kinek a sírja lehet ez? – töprengenek hangosan. – És mégis pontosan *miféle* virágok lehetnek azok? A hideg reggeli fényben körülállják a fejfát. Mind a négyen borzonganak, és libabőrösek, és majd meghalnak a kíváncsiságtól.

A márványba vésett név nem ismerős nekik – francia a hangzása, de még soha életükben nem találkoztak vele. És ha mindez még nem lenne elég, a virágok, amiket a férfi hátrahagyott, nem is virágok. Helyettük valami bizarr, valami oda nem illő hever a fűvel borított, agyagos talajon, kiszáradt gesztenyehéjaktól körülvéve. Valami, amit a diákok nem értenek, sőt el sem hisznek.

Egy fürt zöld banán.

Az amerikai diákok a fejüket csóválják, majd ismét rágyújtanak a cigarettáikra. Az ajkukat csücsörítve áhítatosan kifújják a füstöt. Pontosan mi is történt az imént? – kérdezi az egyikük, egy kék farmer és művészien nyírt frufruit viselő lány. – Úgy értem, szerintetek igazak lehetnek a történetek? – Fogalmam sincs – feleli egy másik, és közben a macskaköveket rugdossa a tornacipőjével. – De ez ezerszer jobb, mint Jim Morrison. Amúgy majd éhen halok. Ki szeretne velem jönni szerezni valamit reggelire?

Mindannyian szeretnének. Így aztán megszámlolják az éjszakáról megmaradt gyűrött euróikat, mert meg akarnak bizonyosodni, hogy elég lesz-e, majd ott hagyják a banánt, hadd legyen az elhunytaké.

2

AMINT MEGHALLOTTA, HOGY AKADOZNI KEZD A MOTOR, és meg-
érezte, hogy a gép orra enyhén lefelé húz, Barry Bleecker el-
mondott egy gyors imát. Csodáért imádkozott. És pontosan azt is
kapta, bár ez a csoda talán nem volt olyan nagy segítség, mint re-
mélte. Mert bármennyit is fohászzkodott Istenhez, Buddhához, Al-
lahhoz és Visnuhoz, a motor *nem* kelt ismét életre, a kis Cessna 208
Caravan *nem* hagyta abba a zuhanást, és nem, Barry *nem* mene-
külhetett meg a lélekszagató becsapódástól sem. A sikolyok, a zo-
kogás, a felkészülés a halálra – mindez éppen úgy zajlott le, ahogy
azt a sors eltervezte. Barry kontaktlencséi és egy üveg sóoldat azon-
ban megmenekült. Ezek most ott úszkáltak egy légmentesen lezár-
ható, vízhatlan tasakban a férfi mellett, aki ezt nem feltétlenül ta-
lálta csodával határosnak ebben a baljós és kétségbeesett pillanat-
ban, ahogy ott lebegett félig eszméletlenül a repülőgép roncsaitól és
a lángoló üzemanyagtól körülvéve. Majdnem meg is feledkezett a
begyűjtésükről, mivel eléggé lefoglalta, hogy a felszínen tartsa ma-
gát, és megszabaduljon a tüdejében felgyülemlett sós víztől. De vé-
gül mégis megtette, talán mert a kis tasak a lebegés illúzióját keltette

benne egy rövid időre. Begyömösölte az inge alá, küldött még egy fohászt az isten(ek) felé, aki(k) a feltételezése szerint magára hagyta(ák), majd ellökte magát a repülőgéptörzs egyik füstölgő darabjától, amihez egészen addig úgy tapadt, mint valami kacsakagyló... A látóhatár kék ködfátylának pereméről egy sor pálmafa integetett felé hívogatóan.

A szilárd talaj ígérete azonban sokkal illékonyabbnak bizonyult, mint azt Barry elsőre hitte. Úgy érezte, mintha egy örökkévalóság óta úszna, és amikor két hullámhegy között hullámvölgybe kerülve elveszítette a szeme előtt a célját, már majdnem feladta a reményt, de a túlélés színtiszta, ősi ösztöne kintartásra sarkallta. Ólomsúlyú karjával továbbra is szelte a vizet, érzéketlenné merevedett lábával egy pillanatra sem hagyta abba a tempózást. Amikor a teste végre a homokos partra sodródott, majd visszarántották és újra kisodorták a hullámok, úgy zokogott, mint egy csecsemő. A hátára fordult, és üvöltött gyászában, bár maga sem tudta, hogy pontosan miért. Amikor az érzelem forrása kiapadt, Barry felült, pislogott párat, aztán szemügre vette a környezetét. Legalábbis megpróbálta szemügre venni – viszont rövidlátó szeme előtt teljesen összefolyt a világ. Valamikor – talán a becsapódáskor, vagy ami sokkal valószínűbb, a vízben átélt megpróbáltatások során – Barry Blecker mindkét kontaktlencséjét elveszítette. A látás képességének elvesztése pedig akár az életébe is kerülhetett egy rettenetesen rövidlátó embernek, aki csapdába esett egy lakatlan szigeten kétezer-háromszázötvenkilenc mérföldnyire Hawaiitól, négyezer-hatszázhuszonkét mérföldnyire Chilétől és ötszázharminchárom mérföldnyire a legközelebbi emberi lénytől. És ebben a pillanatban, ennek a korallszigetnek a pálmákkal szegélyezett peremén, itt, a Csendes-óceán déli részén, Barry Blecker pontosan egy ilyen ember volt. Vagyis majdnem pontosan

ilyen. Mert alighogy rádöbbszent szorult helyzetére, eszébe jutott a légmentesen záródó tasak, ami addigra kiesett csuromvizes, elegáns Charles Tyrwhitt ingéből, és megállapodott Brooks Brothers nadrágja átnedvesedett ágyékrészénél. Ez volt az a pont, amikor Mr. Bleecker, akinek az idegei éppolyan megtépázottak voltak, mint a ruhái, hisztérikusan felnevetett. Mert mégiscsak megtörtént a csoda.

Barry néhány méterrel feljebb vonszolta magát a parton egy szárazabb részre, lerázta a homokot a kezéről, majd kinyitotta a kincset érő nejlonzacskót. Az első kontaktlencse csomagolásán található fólia makacskodott, nehezen adta meg magát (összesen egyébként hat csomag volt, ami három párat jelentett). Barry végül a mutatóujja hegyére tette az egyik lensét, és úgy méregette, mintha valami drága ékkő lenne. Voltaképpen az is volt. Ezután egy lötytyintésnyi sóoldat segítségével gyorsan megtisztította, és behelyezte. Halleluja! Ami eddig egy kivehetetlen, ködös massa volt, az egy szempillantás alatt ragyogó tengeri tájjá változott. Mint valami félszemű kalóz, Barry hunyorogva leltárt készített a partvonalnak csapódó habkoszorús hullámokról, a táncoló pálmalevelekről, valamint a máskülönben makulátlanul tiszta égboltot pettyező pehelyfelhőkről (a vihar, ami miatt lezuhantak, időközben már elvonult). Dél volt, és magasan járt a nap. Barry gyorsan betette a másik kontaktlencsét is, majd szemügyre vette új környezetét teljes, háromdimenziós pompájában. A lába olyan volt, mintha gumiból lenne, de tántorogva megtette az első néhány lépést, és többször is segítségért kiáltott a part felderítése közben. Sétált egy darabig. Tölcsért formált a kezéből, és fel-felkiáltott, majd kagyló alakban a füléhez emelte a kezét, úgy hallgatózott, de a hullámok morajlásán és a pálmalevelek suhogásán kívül semmiféle válasz nem érkezett. Aztán nagyot dobbant a szíve – valamivel távolabb ugyanis lábnyomokat pillantott meg a

homokban. Keserédes boldogság kerítette a hatalmába, miközben eliramodott, és majdnem hasra vágódott a nadrágja rongyos szarában. Lábnyomok! Ez csak egyet jelenthet... Barry megtorpant. Ezek az ő saját lábnyomai voltak. Sikerült körbejárnia az egész szigetet, és hirtelen elszörnyedt a magányosság érzetétől, ami rátört, valamint attól, hogy mennyire parányi is ez a hely. Kevesebb, mint tíz percébe telt megkerülni az egész szigetet. És ekkor Barry sírva fakadt. Nem ez volt az első alkalom, hogy megesett vele a dolog ezen a parányi földdarabon, és nem is az utolsó.

Az éjszaka beköszöntött sem hozott megnyugvást a számára. A levelibékák kuruttyolását és a rovarok magas frekvenciájú zümmögését igen, de megnyugvást azt nem. Ahogy ott kuporgott és didergett pálmalevelekből összetákolt kuckójában, sötétségtől körülveve, ösztönösen a zsebébe süllyesztette a kezét, hogy elővegyen egy szál cigarettát, de csak az összetört, nedves maradványait sikerült előbányászni. Menet közben azonban eszébe jutott a műanyag öngyújtó, ami egy celofándarabba volt csomagolva, és a Parliament Light cigarettáival ellentétben még működőképes volt. Barry a szikragyújtót megpöccintve életre keltette a lángot, és hirtelen támadt egy ötlete: egy jelzőtűz. A megmentésükre kiküldött repülőgépek minden bizonnyal pásztázzák majd a hullámokat. Valószínűleg még e fölött a sziget fölött is elhaladnak, miközben túlélők után kutatnak. Barry nagy nehezen talpra kecmergett, ismét megbotlott elrongyolódott nadrágszarában, és elkezdte összegyűjteni a fellelhető legszárabb pálmaleveleket. Miután tett néhány fordulót a parton, sikerült felhalmozni egy meglehetősen figyelemre méltó kupacot belőlük, és a gyújtóját néhány helyen hozzájuk érintve egy látványos máglya lett az eredmény. Barry ezután csak állt a tűz mellett, figyelt és várt. Meg volt győződve arról, hogy hamarosan egy helikopter vagy

egy hidroplán fényszórói hasítanak a sötétségbe. Amikor erre mégsem került sor, a tűzből pedig csak a parázs maradt, Barry kapkodva még több pálmalevelet gyűjtött, hogy legyen mivel felszítani – a fáradozásai azonban nem bizonyultak túl gyümölcsözőnek. Félúton járt a második ölnyi pálmalevél összegyűjtésében, amikor eleredt az eső. De nem holmi szerény trópusi zápor volt ez, hanem egy igazi, hamisítatlan felhőszakadás. Barry visszarohant a pálmalevelekből álló kunyhójához, és meghúzódott a kétes védelmet nyújtó menedékben. Egy idő után kimerülten összegömbölyödött, hogy aludjon egy kicsit, de épp mielőtt álomba merült volna, eszébe jutott, hogy nem vette ki a kontaktlencséit. *A francba!* Rendkívüli gyengédséggel távolította el egyiket a másik után a szeméből, és óvatosan elhelyezte őket a tartójukban. Utána a zsebébe tette a műanyag tokot, a hirtelen felbecsülhetetlenül értékesé vált öngyújtója mellé, és a hideg esőtakaró alatt, a szúnyogok fejhangú döngicsélését hallgatva végre sikerült mély álomba zuhannia.

3

AMIKOR FELÉBREDT, BARRYNEK KI VOLT SZÁRADVA A SZÁJA, fájtak az izmai, enyhén le volt égve, és amint tudatosult benne, milyen kilátástalan a helyzete, a rosszullét kerülgette. De ennél fontosabb dolga is akadt. Vízet kellett szereznie, aztán pedig élelmet. Előző nap meglehetősen nagy mennyiségű sós vizet nyelt az óceánból, és utoljára Tahitin evett, amikor is elmajszolt egy müzliszeletet a repülőtéren. Lassan, fájó tagokkal előkúszott hát kis, pálmalevelekből összeeszkábált indiánkunyhójából, és nagy nehezen feltápáskodott. Ezután kiroppantotta a nyakát, és hunyorogva körülnézett a nap-sütésben; felhős volt az ég, de mégis verőfényes volt a nap. A hullámok egyenletesen és szünet nélkül ostromolták a partot. A levegőben enyhe óceánillat terjengett.

Miután tett egy gyors és nyugtalanító kitérőt a fák közé (a vizelete sötét színe zavaró emlékeztető volt a kiszáradása mértékére), Barry behelyezte a kontaktlencséit, és az érkezése óta most először hátat fordított az óceánnak, és a sziget bozótossal borított szíve felé vette az irányt. És valóban bozótos volt. A pálmalevelek tömegét hatalmas törzsek támasztották meg, ennek a folyamatosan mozgásban

lévő plafonnak a rései között át-átsurrant egy-egy szökevény napsugár. Barry óvatosan lépkedett a szúrós aljnövényzetben, mivel előző nap mindkét cipőjét elveszítette. Minél messzebbre merészkedett, annál sziklásabbá vált a talaj, és végül egy hegy, vagy talán helyesebben szólva inkább egy nagyon meredek domb lábához ért. A páfrányszerű mohával borított sziklák egy öt vagy hat emelet magas csúcsban végződtek, amelynek a hasadékaiban kényelmesen fészkelő madarakat lehetett látni: sirályokat vagy cséreket vagy kormoránokat. Barry nem tudta pontosan, mik lehetnek, de élőlények voltak, amik osztoztak a sorsában. És ami még ennél is fontosabb, talált vizet. Két különálló sziklamedence, nagyjából akkora, mint egy-egy jakuzzi, hűvösen várt rá, csordulásig tele az előző éjszaka lehullott esővel. Barry megvizsgálta a medencéket, mielőtt ivott volna a tartalmukból. Mindkettő elég tisztának tűnt. Az egyiknek a peremén felfedezett néhány furcsa csúszómászót, valószínűleg valamiféle lárvák lehettek, de semmi olyasmit, ami szennyezettségre utalt volna. Szóval kiválasztotta a kettő közül azt, amelyik kicsit tisztábbnak tűnt, mint a másik, és az ajkához emelt néhány maréknyi vizet. Az íze friss volt, és jólesően ásványos, majdnem olyan, mint azé a fehérboré, amit akkor ízlelhetett meg, amikor a Napa-völgyben túrázott a barátnőjével – oké, rendben, a volt barátnőjével –, Ashley-vel. Nos, talán ez azért enyhe túlzás volt, de azok után, amiken keresztülment, egy korty tiszta, hideg víz egyáltalán nem számított megvetendőnek.

Miután a szomjúság többé nem jelentett problémát Barry számára, már csak az éhségét kellett csillapítania, és ezt a sziget bánakjának köszönhetően sikerült is megtennie. Korábban valahogy elkerülték a figyelmét a valamivel fejmagasság fölött lógó, magas keményítőtartalmú gyümölcs zöld fürtjei, de amint észrevette a jelenlétüket, tudatosult benne az is, hogy milyen sok van belőlük.

Remek – állapította meg magában, miközben a hatodik banánját majszolgatta, és teljes mértékben készen állt arra, hogy felfaljon még hatot. Víz és banánok. Nem szűkölködöm folyadékban és káliumban. És Barry jót nevetett a saját kis viccén, ami ígéretes jel volt, ezt bárki, aki valaha is megtapasztalhatta, hogy milyen az, amikor a túlélés a tét, megerősíthette. Minden azon dőlt el, hogyan állt hozzá az ember, és azok, akik hajlamosak voltak pesszimiztán szemlélni a dolgokat, éppolyan veszedelmesek tudtak lenni, mint a fertőzött források és a mérgező bogyók.

Miután kielégítette az alapvető szükségleteit, Barry visszatért a parton lévő őrhelyére. Menet közben leszaggatta a nadrágja száraának az alsó részét, hiszen amúgy is cafrangokban állt, ráadásul a halásznadrág megfelelőbb viseletnek tűnt egy hanyattatott sorsú számkivetett számára. Barry az ingujját is feltúrta a könyöke fölé, aztán azt motyogta, „Mi a pokol!”, és teljesen megszabadult a kérdéses ruhadarabtól, majd a feje köré csavarta, amolyan rögtönzött fejfedőként, ami hasonlított ahhoz, amit a francia idegenlégió tagjai viseltek. Miután néhány rövid perc leforgása alatt átalakult a Lehman Brothers magas kockázatú kötvényekkel foglalkozó üzletkötőjéből egy viszonylag elfogadható Robinson Crusoe-vá, Barry előbukkant a pálmaligetből, és végigjárta a tekintetét a látóhatáron. A francba! – motyogta az orra alatt. – Az isten verje meg! És tényleg eléggé istenverte volt a helyzet. Egyetlen mentőhajó sem várakozott a horizonton, és helikopterek sem lebegtek a hullámzó víz fölött. Barry homokot rugdosott a jelzőtüze maradványaira, aztán számba vette a lehetőségeit. Bárcsak a cigarettái ne áztak volna el! Majd meghalt egy slukkért. Némi mérlegelés után leszavazta a jelzőtüzet, mert túl munkaigényesnek ítélte, és úgy döntött, hogy inkább ír egy üzenetet a homokba helyette. Egy kis kutakodás után (meglepődött azon,

mennyire kevés hulladékfa akadt a környéken, de persze a pálmáknak nem igazán voltak ágaik) végül egy érdes peremű kőre esett a választása. Annak a segítségével karcolt fel egy akkora S. O. S. feliratot, amekkorát csak tudott. Ezt több helyen is megismételte, miközben ismét körbejárta a szigetet. Újra fontolóra vette a tűzgyújtás lehetőségét, de azok a pálmalevelek, amiket talált, túl nedvesek voltak, így végül teljesen lemondott az ötletéről. Baljós viharfellegek gyülekeztek csendesen, sötét tintahaltintát fecskendezve az égboltra; mindennél fontosabb volt, hogy Barry menedéket találjon magának.

Gondolkozott néhány percig. Közben alaposan végigtanulmányozta a közelében sorakozó fákat, valamiféle ötletben reménykedett. Jelentős mennyiségű morgolódást, fejkargatást és további homokrugdosást követően odament az egyik pálmafához, aminek különösen mélyre hajlott a törzse, és alacsony szögben borult a part fölé. Igen, eléggé közel volt a talajhoz, hogy megfeleljen a célnak, és a körülötte álló fák egész jó védelmet biztosítottak neki. Új inspirációtól vezérelve Barry munkához is látott. Begyűjtötte az összes nagyobb pálmalevelet, amit csak talált, és két oldalról a pálmafa törzséhez támasztotta őket, méghozzá vastag rétegekben. Egy órán belül volt valamije, ami hasonlított egy sátorra. Amikor később megérkezett az eső – és micsoda eső volt! –, Barrynek sikerült viszonylag szárazon tartania magát. Határozottan jobb volt ez annál a levélhalomnál, ami alatt az első éjszaka meghúzódott, és ez jelentett némi vigaszt a számára, még ha nem is túl sokat. Továbbra is egy sziget foglya volt ugyanis, ami alig tűnt nagyobbnak a Madison Square Parknál. Továbbra sem lehetett biztos abban, hogy keresi-e valaki vagy nem. Továbbra is ki volt szolgáltatva a nemtörődöm óceán, valamint a rendkívül közönyös ég kénye-kedvének. És természetesen ott volt még a pilóta és a két másik utas is. *Szentséges atyáuristen!*

Barry még csak nem is gondolt rájuk abban a kifacsarodott acéldarabokból álló, lángoló roncsban, a zubogó víztől körülvéve. Ha látta volna őket, természetesen megpróbál segíteni rajtuk, de nem látta. Valószínűleg nem éltek túl a zuhanást. Nem, a hawaii mintás inget viselő, fülöp-szigeteki pilóta bizonyára már régen az óceán fenekén hevert, a fiatal francia nászutasok pedig a halak eledelévé váltak – ez a gondolat megriasztotta és elszomorította, ugyanakkor furcsa módon meg is vigasztalta Barryt. Megriasztotta, mert mindannyian kedves embereknek tűntek, akik semmiképp nem ilyen sorsot érdemeltek. Ugyanakkor viszont emlékeztetőül szolgált arra is, hogy sokkal rosszabb helyeken is lehetne, mint ahol jelenleg tartózkodott. Például az óceán fenekén. Barry elfojtott egy borzongást, és hallgatta az eső kopogását. Át volt nedvesedve, megviselték a történetek, és rettenetesen félt, de ugyanakkor nagyon is életben volt, ami már önmagában is hatalmas megnyugvással töltötte el. A francba! – szólalt meg hangosan, ismét az álom és az ébrenlét határán egyensúlyozva. Már megint elfelejtette kivenni a kontaktlencséit.

4

HA BARRY NEM VETTE VOLNA KI A KONTAKTLENCSEIT, hanem helyette inkább sétál egy kicsit a sziget homokos tengerpartján lefekvés előtt – vagyis azelőtt, hogy nyugovóra tért a pálmalevelekből álló menedékében –, rájöhetett volna, mekkorát tévedett a többi utassal kapcsolatban. Vagy legalábbis az egyikükkel kapcsolatban. A parton ugyanis, éppen átellenben azzal a szakasszal, ahol ő tartózkodott, egy rikító narancsszínű tutajból szép lassan elszállt a levegő, gumiból készült méhében pedig magzati pózba gömbölyödve ott hevert Sophie Ducel, annak a francia nászutas duónak az egyik tagja, amelyikről Barry azt feltételezte, hogy örökre eggyé válva pihen a víz alatt. A lány végül ugyanott kötött ki, mint ő, de teljesen más úton-módon érkezett meg oda.

Barryvel ellentétben Sophie olyan sokáig maradt a zuhanás helyszínén, amilyen sokáig csak tudott. A pilótafülke egyik lebegő részében rejtőzve elszántan próbálta a felszínen tartani a haláltusáját vívó férjét. A pilótának nyomát sem látta (Barrynek ebben az egyben igaza volt; a férfi ülése az ütközés erejétől kiszakadt, és magával

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rántotta őt az óceán fenekére), de világosan kivehető volt, hogy az ülés egykori helyének a közelében valamiféle élénk színű túlélőcsoomag van a padlóhoz rögzítve. Mivel azonban minden erejével arra összpontosított, hogy Étienne vérző testét valahogy a felszínen tartsa és megóvja őt az elsüllyedéstől, Sophie-nak nem volt lehetséges leválasztani a dobozt. Érezte, hogy fontos és elengedhetetlenül szükséges a túléléséhez, de elereszteni Étienne-t akár csak egyetlen pillanatra is, egyet jelentett volna az elvesztésével. Helyette bátorító szavakat suttogott a férfi fülébe, könyörgött neki, hogy tartson ki még egy kicsit, de a kérése nem talált meghallgatásra. Étienne nyögései egyre ritkábbá váltak, és aztán teljesen el is hallgatott. *Non, non, mon chéri, ne me quitte pas*⁶ – könyörgött Sophie, mindhiába. Étienne teljesen kivértett, a szívének már nem volt mit pumpálnia. A szeme, amely egykor olyan ragyogó és étellel teli volt, egyetlen pillanat alatt visszavonhatatlanul elhomályosult. A zaklatott Sophie úgy döntött, hogy továbbra is tartja a férje élettelen testét, ahelyett, hogy megszerezte volna a narancsszínű dobozt, de néhány percnyi reménytelen hánykolódás után egy óceáni fehérholtú cápa – nem volt hatalmas, de háromméteres hosszával azért meglehetősen tiszteletet parancsolónak számított – feleslegessé tette az önfeláldozását. Kétségtelenül a vergődés és a vér vonzotta oda. A sápadt, rémálomba illő alak alulról támadott, és elragadta Sophie-tól az ő Étienne-jét. Először csak egy rándulásszerű valamit érzett – egy tapogatózó feszülést, ami már-már gyerekes volt –, ezt viszont egy hatalmas rándítás követte, ami kiszakította a karjából a férfit. Egy nagy csobbanás után véres buborékok szálltak a felszínre, és Étienne-nek többé már nyoma sem volt. A most már hisztérikus állapotban lévő Sophie

---

⁶ Ne, ne, édesem! Ne hagyj el!